

ניסים סרוסי נוצר על-ידי המישרה בתוך
כי משך צ'קים ללא-כיסוי. הידיעות גם
סיפרו כי השופט אריה בן-ארי טליל על
סרוסי להמציא חתימתו של ערב. צד שלי
שי, וערכות בסך 3.000 לירות, וכי הזמר
לא המציא את הערב או את הערכות.
מספר ניסים סרוסי על השתדשי
דלת הענינים:

ידידה של בת קצין המישרה הבכיר, החשודה בניהול בית בושת יחד עם אחותה, איים: „אם תפורסם כתבה זו, זה יגמר רק ברצח!”

בושת, מספר רס"ל המישרה יחזקאל נחום לשופט. „הן
הודו באשמה.”
אז גם מיתגלה זכותן של השתיים. הן באמת בנותיו של
קצין-מישרה בכיר. לא בתפקיד מיקודי ולא מהמפורסמים,
אבל אחד הוותיקים.

מאחורי הסיפור מסתתרת טרגדיה מיסמכתית. עבור האב
הקצין לא היה מעצרו של שתי הבנות בבחינת הפתעה. הוא
ידע מזה זמן רב על המיקצוע העתיק בו הן עוסקות. אבל
לא היתה לו כל השפעה עליהן. כל מאמציו להחזירן למוטב
עלו בתוהו. נראה היה כי הן עוסקות בזנות להכעיס, כדי
לנקום באב ולהכתים את שמו. בשום אופן לא מפני שהיו
שיכוח לנוער המצוקה.

שעה שהמישרה החלה לטפל במכוני-המסגים שצצו בי
תל-אביב כפיטריות אחרי הגשם ולא היו אלא בתי-בושת
מוסווים, היא לא יכלה עוד להתעלם מביית-הבושת של שתי
האחיות, מפעל ללא כל מסווה של מכוני-עיסוי.

הפרשה יוצאת-הדופן עוררה את סקרנותו של כתבו ה-
מליילי של „העולם הזה”. מאחורי כל זה מסתתר ודאי סיפור
אנושי מזועזע על האב ובנותיו הנמצאים משני עברי החוק, חשב
הכתב לעצמו. הוא התקשר עם קצין-המישרה כדי לשמוע
את הסברו שלו לפרשה. זה היפנה אותו אל הבנות.

הבנות הסתתרו. במקומן התקשרו ידידיהן של השתיים.
אחד מהם מבקש רחמים בטלפון למערכת: „אל תפרסמו
את העניין. אני עומד לשאת את אחת הבנות. הפירסום יהרוס
את עתידנו.” מבטיחים לו לדון ולשקול את בקשתו. ואומנם,
אחרי דיון בנסיבות המיוחדות של המקרה, מתקבלת הח-
לטה במערכת „העולם הזה”: לא לפרסם את שמותיהן של
הבנות או את שם אביהן, ולא לפרסם כל פרט שביצי לזיהויהן.
צריך לתת להן שאנס לחזור לדרך הישר. אין שום סיבה גם
ששיני האב, אפילו הוא קצין-מישרה, תיכנה, בשל תפוחי-
הבוסר של בנותיו.

כאשר נמסרת ההודעה למחרת היום בטלפון לאחת ה-
אחיות לידידה, הם אינם מרוצים. „אנחנו רוצים שלא תופיע
כתבה בלכלל” הם אומרים. הבת מורצת בכני. לפתע נכמרים
רחמיה על האב: „זה יהרוס אותי.” הכוונה לפירסום, לא
למעשים שעשתה. הידי, שתתם גם על שיחורה בערבות,
הוא יותר תקיף: „אם הכתבה הזו תפורסם...” הוא מזהיר
בטלפון, „זה יסתיים רק ברצח.”

בשלב זה מנותקת השיחה הטלפונית מצד המערכת. אין
מיס מסוג זה אינם הסיגנון החביב במערכת „העולם הזה”.
למישרה מוגשת תלונה רשמית על איום ברצח.
עכשיו יצטרפו חבריו של קצין המישרה הבכיר לטפל
בהחזרתן למוטב לא רק של בנותיו, אלא גם של אחד
החתנים.

בית-בושת בצפון תל-אביב. לא כמו בסרטים וגם לא מה-
סוג עליו מסופר בספריה של קסווירה הולנדר. סתם
בית-דירות בן ארבע קומות ברחוב מרכזי בצפון תל-אביב. לא
מטה, בקומת החנויות, סוונים החיים האפורים במיכנסת,
במיספרה ובקונדיטוריה. למעלה, בדירת-מגורים רגילה בקו-
מה השניה, סוונים החיים המתוקים.

שתי אחיות מתגוררות בדירה. בריאות-גוף, מגודלות בי-
מיקצת. האחת בלונדית. השניה שחורת-שער. הגדולה כבת
30. הקטנה בת 28. לא עונות לקלסטרון המקובל של יצאניות
מבוקשות על-ידי המישרה בסימטאות הערים. להיפך. שתי-
הן נראות כמו השכנה בדירה שממול. ממישפחה טובה. ממוצא
פולני או משהו כזה.

אבל כל יום, בשעות אחר-הצהריים והערב, הומח דירת
המגורים שלהן כמו תחנת-רכבת. גברים עולים, מקישים על
הדלת, נכנסים, משהתים מעט, יוצאים ויורדים במדרגות. לא
עושים רעש. אבל השכנים מוטרדים. למרות שלא ראו זאת
במו עיניהם, חושיהם אינם מטעים אותם: בדירה הזאת
מתנהל בית-בושת. באיזור מכובד. בבית של מישפחות עם
ילדים.

השכנים מתלוננים במישרה. המישרה באה לביקור. שום
דבר אינו קורה. שתי האחיות העליות ממשכות לקבל אור-
חים בסיטונות בדירתן. שיירות הגברים הבוודים מתארכות
והולכות.

„יש להן חסינות במישרה!” טוענים השכנים, „המיש-
טה לא תיגע בהן לרעה.” על השאלה אם זהו בית-בושת
בחסות המישרה, משיבים השכנים תשובה מפתיעה: „לא,
אבל אמש שלהן הוא קצין גבוה במישרה.”

הסיפור נראה כמרי דמונים החולני של שכנים קנאים.
אלה אינם מתייאשים. אחת לכמה חודשים מתלונן מישהו
אחר מהם במישרה. זו מופיעה שוב לביקור אצל האחיות.
אחרי הביקור ממשכות האחיות לעבוד כאילו דבר לא קרה.
כמה מהקליינטים הנוקדים את הדירה מוסיפים שמץ של
אימות לדברי השכנים מהם, המוכרים למישרה,
מחויכים כשהם יוצאים מהדירה: „המישרה דופקת אותנו
ואנחנו דופקים את הבנות של הקצינים שלה.”

לפני שבוע היסתבר כי הסיפור אינו דימויני כל כך כפי
שנשמע. אחרי מעקב ממושך ששמים אנשי המדור-המרכזי
במישרה על הדירה, תוך רישום מדוייק של הבאים והיוצ-
אים ממנה, מופיעה המישרה. הפעם אין זה ביקור-נימוסין.
השוטרים מתפרצים לדירה, עוצרים את שתי האחיות וכמה
מהלקוחות. אלה האחרונים ממהרים לספר כי הם משלמים
בין 100 ל-200 לירות תמורת „ביקור” אצל האחיות.
אחרי 48 שעות במעצר מובאות שתי האחיות לבית-המיש-
פט לשיחרור בערבות. „הן מואשמות כהחזקת וניהול בית-

הייתי שקט. הכל נגמר, עשיית את שלי
כאורה. למחרת בבוקר, כשאתו שופט
בן-ארי ראה שלא באתי, הוא רתח ואמר:
„מיהו בכלל הסרוסי הזה? ודרש שאתייצב
ביום ראשון הקרוב אצלו בלישכה. הוא
לא קיבל את ההחלטה של השופט-התורן.
ושב, העיתונים צהלים וחוגגים. מי לא
כתב על זה. מי לא ציין את זה. כשסיפרתי
למערכת-העיתונים שהשיר שלי נבחר מי-
תוך 1500 שירים לפסטיבל בטוקיו, אף
אחד לא פירסם את זה. אבל כשאני עורב
בשערורייה, כולם מפרסמים בשימחה. ועוד
מרמים את הקהל. מספרים לו שאני במעצר,
בזמן שלא הייתי במעצר אפילו שניה אחת.
זה דפק לי הופעות באלהמברה, בעסולה
ובבאר-שבע. היו לנו ריבועי-אולמות. בזמן
שהאולמות היו צריכים להיות מלאים.

העיתונים ייתבעו. אני בז לכל אלה
ששמחו לאידי. סוף-סוף הגאון נכשל! הם
אמרו לעצמם. הנה, תראו, תראו את ה-
סרוסי שלכם? אני בטוח שרבים מהנחשים
הארסיים שינסו להפריע לי כל הקאריירה
שלי, שמחו מאד שנכשלת.
כשבאתי אל השופט. הוא לא היה מוכן
להבין שהיתה אי-הבנה. והגדיל את 3.000
לירות ערבות ל-10 אלפים. עורך-הדין שלי
החליט להגיש ערעור על ההחלטה בי-
בית-המישפט המחוזי.

בינתיים אני שוקל אפשרות לתבוע לדין
את העיתונים שפירסמו את השקרים או-
דותי. אני מתכוון לערוך מסיבת-עיתונאים,
ולהביא את האמת לידיעת הקהל. אני חושב
שהעיתונאים דפקו אותי אישית. הם שמחו
מאד. הם פשוט חיכו שהגדול ייכשל.
לכל האנשים האלה אני רוצה להגיד
שהם זקוקים להמון זמן, אם בכלל, כדי
לראות את סרוסי נוסף.

המישרה אף פעם לא הביאה אותי לפני
שופט, ומעולם לא הייתי עצור. השופט
קבע לי להפקיד 3.000 לירות עד למישפט,
וערכות על סך 2.000 לירות צד שלישי.
כשיצאתי משם, היה לי ברור שאת 3.000
הלירות אצטרך לשלם לפני שאצא ליפן.
מכיוון ש-2.000 לירות כבר נתתי בזמנו
במישרה, לא הבנתי שאני צריך להביא
את שתי הערכויות תוך 24 שעות. לא שמתי
לב לסעיף הזה. זה היה בי-12 באוקטובר.
14 באוקטובר בדק השופט את התיק,
וראה סרוסי לא הביא ערב צד שלישי.
הוא דרש להביא אותי לפניו למחרת. כש-
נודע הדבר לכתב ידיעות אחרונות, הוא
מיהר לפרסם שהוצא נגדי צו-מעצר, ואילו
כתב מערוב כתב שנעצרתי ממש לפני
יציאתי מן הארץ.

גדרו שר ערבים. חצי מדינה ידעה
שנעצרתי, כל עם ישראל חשב שאני בי-
מעצר. הייתי בשדורי ישראל בירושלים,
וכשיצאתי משם הסתכל עלי השוער כמו
על איזה נפוליאון, ואמר: „תגיד, אתה לא
במעצר? חשבתי שזו בדיחה, ואז הוא
הראה לי את הידיעות בעיתון. כששמעו
על זה המעריצים שלי, נמצא גדוד שלם
שהתנדב לערוב בשבילי.

כדי לא להיות בעימות עם השופט ועם
המישרה, פניתי לעורך-הדין יהודה רסלר,
ושיננו ניגשנו לשופט-התורן של בית-
המישפט. סמל ציין ספר לי בטלפון שי
השופט בן-ארי התרגו מאד.
השופט-התורן אליעזר ליבסון קיבל אר-
תנו בביתו. הסברנו לו את הבעיה, ואמרתי
לו שיש לי הופעות ערב-ערב ושקרתה אי-
הבנה. הסברתי לו שהפירסום עלול להזיק
לי. הוא בדק את העניין ונתן לי אישור.
אחי אריה ערב בשבילי.

ירון לונדון מתמיהם עם סרוסי
„כל אותם נחשים ארסיים...”